

До гдѣ латинско-то господаруванѣе се продължава въ Константинополъ и властѣ-та на вселенскіи патриарха се намираше въ опасностъ, той не само не стѣсняваше правдини-тѣ на Българска-та църква, но още и всякакъ ъ ласкаеше и превозносеше. А отъ-както тази опасностъ се мина, той измѣни тѣзи си миролюбиви отношенія къмъ Българска-та църква, и начена да исказва властолюбиви притязанія спрямо неѣ. Търновскіи патриархъ разумѣва се, че не е оставялъ такива притязанія безъ отговоръ, твърдо е защищавалъ противъ тѣхъ свои-тѣ правдини. Отъ това често сѣ се раждали между тѣхъ явни распри и крамоли. — Около конецъ-тѣ на 13-тии вѣкъ (1283?) единъ отъ Търновски-тѣ патриарси (Иоакимъ III) е ходилъ въ Константинополъ съ нѣкакви си порѣчки отъ Българскіи царъ (Георгии Тертеръ). Разсказва се, че тамъ, въ присѣтствіе-то на Императоръ-тѣ, той се е изразилъ че е готовъ незабавно да се присѣдини къмъ Римскіи папа (*se rapae Romano immediate subesse*). ³⁾ Не се знае по какъвъ поводъ той е казалъ тѣзи думи, но може да се мисли, че токо нѣкои властолюбиви притязанія и стѣсненія на Българска-та църква отъ страна-та на Константинополска-та, токо една такава причина е могла да даде поводъ къмъ такава една демонстрація отъ страна-та на Българскіи патриархъ. До какъвъ стѣпенъ сѣ были напрегнѣти и враждебни отношенія-та на Българска-та патриаршія къмъ Константинополскіи патриархъ около половина-та на 14-тии вѣкъ; до гдѣ се е простирало още въ онова врѣме властолюбіе-то на този подирнии, и какво съпро-

³⁾ Това се споменува въ писмо-то на папа Николая IV до Търновскіи патриархъ (отъ 1291 год). —